

Pravo trgovačkih društava - Ništetnost ugovora o prijenosu poslovnog udjela

Izostanak navođenja radi li se o besplatnom ili naplatnom prijenosu poslovnog udjela ne čini ugovor o prijenosu ništetnim, jer to nisu nužni sastojci takvog ugovora prema

Pravno pitanje

Je li ugovor o prijenosu poslovnog udjela ništetan ako u njemu nije navedeno radi li se o besplatnom ili naplatnom prijenosu, odnosno ako naknada nije unaprijed određena nego se utvrđuje naknadno?

Stajalište suda

Prema odluci **Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske**, poslovni broj Pž 3478/2019-2, nedostatak navođenja radi li se o besplatnom ili naplatnom prijenosu poslovnog udjela nema za posljedicu **ništetnost ugovora o prijenosu**, s obzirom na to da odredbom članka 412. stavka 3. Zakona o trgovačkim društvima nisu propisani **nužni sastojci ugovora** o prijenosu poslovnog udjela.

Predlagatelj je predlagao odrediti privremenu mjeru zabranom otuđenja i opterećenja poslovnih udjela radi osiguranja svoje nenovčane tražbine prema protivniku osiguranja, koja se sastojala u prijenosu poslovnih udjela na njegovo ime. Ugovorom o prijenosu poslovnih udjela od 6. studenog 2017. predlagatelj je na protivnika osiguranja prenio 15 poslovnih udjela društva, s tim da će se naknada za prijenos utvrditi naknadno, nakon što stjecatelj izvrši uvid u poslovnu dokumentaciju društva radi uvida u poslovanje i financijsko stanje društva. Zbog toga je predlagatelj držao da se radi o ništetnom ugovoru, primjenom članka 384. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima.

Iako je sud ocijenio da je predlagatelj uredno naznačio nenovčanu tražbinu koju predlaže osigurati, pravilno je prvostupanjski sud ocijenio da predlagatelj nije učinio vjerojatnim postojanje te tražbine. Pozivajući se na ranije rješenje ovoga suda poslovni broj Pž-2216/2012 od 17. travnja 2012., sud je istaknuo da je odredbama članka 412. stavka 3. Zakona o trgovačkim društvima propisano da je za **prijenos poslovnog udjela potreban ugovor sklopljen u obliku javnobilježničkog akta ili privatne isprave koju potvrdi javni bilježnik**, a takav ugovor potreban je i za preuzimanje obveze da će se prenijeti

poslovni udio. Slijedom toga, nedostatak navođenja radi li se o besplatnom ili naplatnom prijenosu nema za posljedicu ništetnost ugovora zbog protivnosti prisilnoj normi, jer tom zakonskom odredbom nisu propisani nužni sastojci ugovora o prijenosu poslovnog udjela.

Sud je dodao i da iz citiranog dijela Ugovora o naknadnom utvrđenju naknade proizlazi da je **naknada odrediva**, pa ni zbog toga predlagatelj nije učinio vjerojatnim ništetnost tog ugovora. Naime, tako ugovorenu naknadu moguće je utvrditi primjenom odredaba o tumačenju ugovora (članci 319. i 320. Zakona o obveznim odnosima).

Što ovo znači u praksi

Ugovor o prijenosu poslovnog udjela neće biti ništetan samo zato što ne navodi je li prijenos besplatan ili naplatan, niti zato što naknadu prepušta naknadnom utvrđenju, sve dok je ona odrediva. Pri sklapanju takvih ugovora ključno je poštivati propisani oblik (javnobilježnički akt ili javnobilježnički potvrđenu ispravu), dok se nedostaci oko naknade mogu otkloniti tumačenjem ugovora.